

ต.ค.ต.
๒๕๕๓

อยู่ด้วยปัญญา
ปัญญาหาไม่มี

ขอพระพุทธ
คุ้มครองเราทั้งผอง

ขอพระธรรม
เรื่องรองสองทั่วหล้า

ขอพระสงฆ์
ทรงบุญหนุนนำพา

ทุกชีวา
สุขสันต์นิรันดรเทอญ

คำ : พลอยฟ้า
ภาพ : ชีรภาพ โลหิตกุล

ชื่อ... นาม นาม

๒๕๕๓

แต่.....

จาก.....

ส.ค.ส. ๒๕๕๓

ของขวัญทางปัญญาแด่ภิกษุญาณมิตฺต

* * * * *

อยู่ด้วยปัญญา ปัญหาไม่มี	หน้า ๓-๒๒, ๒๗-๔๐
พระบิทรแห่งแผ่นดิน	หน้า ๒๔
ภาพชุด“ธ ประทับ อยู่กลางใจ ไทยทั้งชาติ”	หน้ากลาง
ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์	หน้า ๒๕
ภาระแห่งเจ้าตนหลวง	หน้า ๒๖
เรียนชีวิต	หน้า ๔๑
ข้อคิดเพื่อชีวิตไม่มีปัญหา	หน้า ๔๒-๔๕
ใครอยากอายุยืน เชิญทางนี้	หน้า ๔๖-๔๗
สิ่งที่ชนะเลิศ	หน้า ๔๘

ภาพปกหน้า โดย นาย พรพมา ภาพปกหลัง : ได้รับความเอื้อเฟื้อจากนิตยสารไฮ-คลาส
ภาพด้านในปกหน้า+ด้านในปกหลัง โดย อีรภาพ โลหิตกุล ภาพหน้า ๑,๒๓,๔๘ โดย ทยาสุ
ภาพหน้า ๔๒-๔๕ โดย กฤษ จุลกะเทียน ภาพหน้า ๔๖-๔๗ โดย ดร.สุชาติ วงษ์ทอง

หนังสือ ส.ค.ส. ๒๕๕๓

จัดพิมพ์โดย กองทุนห้องสมุดจำปาศักดิ์ วัชรพลประทานรังษฤษฎ์ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐
โทร.๐-๒๕๘๔-๑๘๕๕, ๐-๒๕๘๓-๔๒๔๓, ๐๘-๑๔๑๒-๓๓๓๗๗ สมทบค่าจัดทำ เล่มละ ๘ บาท(พร้อมซอง
สารานุกรม : ธรรมชีวิน อาสาขพิมพ์ข้อมูล : ดร.ธนาธิ เสือวรรณศรี ตกแต่งงานศิลป์ : สุนันท์ นวลทอง
พิมพ์ครั้งที่ ๑ : พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จำนวน ๑๔๐,๐๐๐ เล่ม แม่พิมพ์โดย สุนทรฟิล์ม โทร.๐-๒๘๐๓-๒๒๔๔
พิมพ์ที่ เอส.อาร์.พรินต์ โทร.๐-๒๕๘๔-๒๒๔๑ และ บริษัท พิมพ์ดี จำกัด โทร.๐-๒๘๐๓-๒๖๘๔๗

ส.ค.ส. ๒๕๕๓

อยู่ด้วยปัญญา ปัญหาไม่มี

พระพรหมมณีคณาจารย์
(ปัญญานันชนทภิกขุ)

ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย

ณ บัดนี้ถึงเวลาของการฟังปาฐกถาธรรมะ อันเป็นหลัก
คำสอนในทางพระพุทธศาสนาแล้ว ขอให้ทุกท่านอยู่ในอาการ
สงบ ตั้งอกตั้งใจฟังให้ดี เพื่อให้ได้ประโยชน์อันเกิดขึ้นจากการ
ฟัง ตามสมควรแก่เวลา

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ที่ ๒๙ พฤษภาคมนี้ ๓๐ สิ้นเดือนแล้ว
เวลานี้มันเร็วเหลือเกิน เตียวหมดวัน หมดเดือน หมดปี

เวลาที่ผ่านไปนี้ไม่ได้ผ่านไปแต่เวลาเฉยๆ แต่ทำตัวเรา
แต่ละคนให้ได้มีอายุเพิ่มขึ้น

การเพิ่มอายุ ก็คือการเพิ่มความแก่นั่นเอง อายุมากก็แก่ มาก อายุน้อยก็แก่น้อย อายุเพิ่มทีละนาที ชั่วโมง วัน เดือน ปี แล้วก็ผ่านไปโดยลำดับ ทำให้สิ่งทั้งหลายเปลี่ยนแปลงไป เพราะ สิ่งทั้งหลายมันขึ้นอยู่กับเวลา นอกจากพระอรหันต์ พระอรหันต์ ท่านอยู่เหนือเวลา เวลาไม่มีพิษสงกับท่าน ท่านเป็นผู้อยู่เหนือ สิ่งเหล่านั้น เรียกว่าอยู่เหนือเวลา เหนือสถานที่ จิตของท่านอยู่ เหนือสิ่งเหล่านั้น เพราะท่านไม่ยึดมั่นด้วยเรื่องอะไรๆ ทั้งหมด ชีวิตท่านก็มีความสงบ

แต่พวกเราชาวบ้านนั้นยังขึ้นอยู่กับเวลา ชีวิตยังเปลี่ยนแปลงไป ใจก็พลอยไปยึดมั่นถือมั่น จึงได้เป็นทุกข์จากการ ยึดถือ ถ้าเราไม่ยึดไม่ถือมันก็ไม่ทุกข์ เหมือนเราไม่ถือของ มันก็เบา แต่ถ้าเราถือของมันก็หนักมือ แยกไว้บนบ่าก็หนักบ่า ทูนไว้บนหัวก็หนักหัว เอามือจับไว้ก็ยังหนักอยู่ ยังยึดอยู่ว่า

เป็นของฉัน มันก็ต้องพลอยเป็นทุกข์เรื่อยไป แต่เมื่อใดเรา
ปล่อยได้วางได้ เราก็นสบาย

การศึกษาธรรมะก็เพื่อเอาเครื่องมือมาใช้สำหรับปล่อย
วางในสิ่งที่ทำให้เราเป็นทุกข์ อะไรๆ ก็ตามที่ทำให้เราเป็นทุกข์
เราก็คิดว่าควรจะปล่อยจะวาง ปล่อยวางนี่มันต้องใช้ปัญญา
ไม่ใช่ปล่อยเฉยๆ ปล่อยแล้วจับอีก แล้วก็ปล่อยอีก จับอีก วน
เวียนไม่รู้จบไม่รู้สิ้น แต่ถ้าปล่อยด้วยปัญญา เราก็ไม่ต้องเป็นทุกข์
เพราะสิ่งนั้น มีก็ไม่ต้องเป็นทุกข์ ไม่มีก็ไม่ต้องเป็นทุกข์ ได้
ก็ไม่ต้องเป็นทุกข์ เสียไปก็ไม่ต้องเป็นทุกข์ นี่มันสบายอย่าง
นี้

ที่นี้เราส่วนมากจิตมันยังไม่ถึงจุดนั้น จึงยังเป็นทุกข์เพราะ
เรื่องคนนั้นเรื่องคนนี่ เช่น สุภาพสตรีก็ทุกข์เรื่องลูกทุกข์เรื่อง
ผัว สุภาพบุรุษก็ทุกข์เรื่องเมียทุกข์เรื่องลูก ทุกข์เรื่องการทำงาน

ทุกข์เรื่องบริวารของเรา ทุกข์ไปถึงประเทศชาติ นี่มันแบกกันไว้ มันก็ทุกข์เรื่อยไป เพราะเราเข้าไปยึดถือว่าเป็นตัวเราเป็นของเรา ถ้าปล่อยวางเสียได้..สบายใจ คือไม่ใช่ของเราแล้วก็สบายใจ

แต่ว่าไม่ใช่ปล่อยวางแล้วไม่ทำอะไรนะ คนบางคนบอกว่าผมปล่อยวางแล้ว..ไม่ทำอะไรแล้ว ไม่ได้เรื่อง ไม่ใช่ปล่อยวางแบบพระพุทธศาสนา เขาเรียกว่าปล่อยวางแบบคนขี้เกียจ ไม่ทำอะไร แล้วพูดว่าผมปล่อยวางแล้ว ไม่ใช่อะไรเป็นของผมแล้ว ไปพูดอย่างนั้นธรรมะเสียหายหมด เรียกว่าเสียความหมายของธรรมะไป ความหมายของธรรมะนั้น “ความปล่อยวาง” ไม่ใช่ขี้เกียจ ไม่ใช่เบื่อหน่าย แต่ที่เกี่ยวข้องกับอะไรด้วยปัญญา เรามีอะไรก็มีด้วยปัญญา ทำอะไรด้วยปัญญา ไม่ได้ทำด้วยความหลงใหลมัวเมา ไม่เป็นทุกข์เพราะเรื่องมัวเมาหลงใหล

เรามีโดยปัญญาาก็ไม่เป็นทุกข์ เพราะเรารู้ว่ามันคืออะไร มันจะเปลี่ยนไปในรูปใด เราเข้าใจตลอดสาย เมื่อเราเข้าใจตลอดสายเราก็ไม่รู้ว่าจะเป็นทุกข์ที่ตรงไหน หรือว่าจะไปจับเอาส่วนใดให้มันเป็นทุกข์ก็จับไม่ได้ เพราะเราไม่ได้โง่ เราไม่ได้หลงมัวเมาในสิ่งนั้น

เรามองด้วยปัญญา คิดด้วยปัญญา พุดด้วยปัญญา เราก็ไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งที่จะทำให้เราเกิดความทุกข์ความเดือดร้อนใจ ใจสงบ ใจสบาย

อยู่ในบ้านหลังใหญ่ใจก็สบาย ถ้าต้องย้ายไปอยู่ในบ้านหลังเล็กก็ใจสบาย อยู่เมืองใหญ่ใจก็สบาย ไปอยู่เมืองน้อยใจก็สบาย มีกินก็สบาย ไม่มีกินก็ไม่เดือดร้อนใจอะไร นั่นแหละอย่างนั้นเรียกว่าอยู่ด้วยปัญญา ไม่ขึ้นแล้วก็ไม่ลง ถ้าเราไม่ใช่ปัญญาเดียวขึ้น เดียวลง...เหนื่อย ขึ้นกับลงนี้มันเหนื่อย

เดินมาแสดงปาฐกถาด้วยความรีบร้อนนี้ก็มันเหนื่อย..รีบ
มา ถ้าเดินช้าๆ เตี้ยวโยมก็จะถาม เอ..นี่เจ้าคุณไปไหน ทำไม
ยังไม่มาเทศน์.. ก็เลยต้องสรวท่ายาวๆ หน่อย หัวใจก็ต้อง
ทำงานมากขึ้น มันก็เหนื่อยหน่อย เป็นธรรมดา...ร่างกายมัน
ก็อย่างนั้นแหละ แต่ว่าใจอย่าเป็นทุกข์กับเรื่องนั้น ให้มันเป็น
แต่เรื่องร่างกาย อย่าให้ใจต้องเป็นทุกข์

แม้จะมีอะไรเกิดขึ้น เราก็มองมันด้วยปัญญา มองให้เห็น
ว่ามันเป็นธรรมดา ธรรมตามันเป็นอย่างนั้น เช่นว่า ความเจ็บ
ป่วยก็เป็นเรื่องธรรมดาของร่างกาย มีใครบ้างที่ไม่เจ็บป่วยใน
โลกนี้ มีด้วยกันทั้งนั้น แต่ว่ามากบ้างน้อยบ้าง เพราะเรื่องโรค
ภัยไข้เจ็บนี้ เป็นเรื่องเลือกไม่ได้ เรื่องเกิด เรื่องเจ็บไข้ เรื่อง
ความตาย เลือกไม่ได้ เรื่องอื่นพอเลือกได้ เลือกเรียนหนังสือ
เลือกที่เราชอบได้ เลือกทำงานที่เราพอใจได้ เลือกไปเที่ยว

ที่ไหนก็ได้ เลือกซื้อข้าวซื้อของก็เลือกได้ แต่เลือกจับนี่เลือกไม่ได้ เลือกตายก็เลือกไม่ได้ เลือกว่าจะไปตายที่นั่น ตายอย่างนั้น ตายอย่างนี้ ไม่มีใครเลือกได้ มันเป็นไปตามกฎของธรรมชาติ ธรรมดามันมีกฎไว้แล้ว แล้วสิ่งทั้งหลายก็ขึ้นกับกฎเหล่านั้น เราจะไปเลิก ไปเปลี่ยนกฎเกณฑ์เหล่านั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องนึกว่า ธรรมดามันเป็นอย่างนั้น

มีอะไรเกิดขึ้นก็รีบพูดกับตัวเองเสียว่า **ธรรมดามันเป็นอย่างนี้** ช่วยให้ใจเรามองเห็นความจริง เมื่อมองเห็นความจริงก็เกิดการวางลงไป ปลงลงไป ที่เราพูดกันว่า **“ปลงเสียบ้างเถอะแม่จำเนียร”** อย่างนี้ก็สบายใจ ไม่ยุ่งใจ ถ้าปลงได้มันก็ไม่ยุ่ง ถ้าปลงไม่ได้ เพราะไม่ยอมวาง แบกเรื่อยไป อย่างนี้ก็ไม่ไหว

เมื่อเด็ก ๆ เคยเห็นคนบ้าคนหนึ่ง ผมเป็นเชิง เป็นก้อนอยู่บนหัว เพราะไม่เคยหวีไม่เคยอาบน้ำ ผมก็เป็นเชิงอยู่อย่างนั้น

แล้วแบกหินอยู่อย่างนั้น ไปที่ไหนก็แบกหิน แก่ชื่อนายเมฆ ชาวบ้านเรียกว่า “ไอ้เมฆแบกหิน” คนบ้านเขาเรียก “ไอ้” ไอ้เมฆแบกหิน แบกเรื่อย แม้เวลานั่งตรงไหนก็ต้องเอามาแบก เวลานอนนะไม่แบก แต่ว่าเอามาไว้ใกล้หัวที่สุดเลย ไม่ให้หายไปไหน มีอคล่ำบ่อ้อยๆ แกกงหลงผิดว่าหินนั้นเป็นทองคำก็ได้ แก่จึงไม่ปล่อยไม่ว่าง

คนเป็นโรคจิตนี้ เขาอยู่ในโลกแห่งความสมมุติ อยู่ในโลกสมมุติที่เขานึกขึ้นเอง บางคนก็อยู่ในโลกสมมุติที่ร่ำรวย อาตมาเคยเอาคนไข้โรคจิตไปฝากไว้ที่สุราษฎร์ธานีคนหนึ่ง หลายปีแล้วไม่ได้ไปเยี่ยม แต่พอไปเยี่ยม เขาจำไม่ได้ว่าเป็นใคร แต่พอเจอหน้า...อ้าว ท่านมาอีกแล้วหรือ ความจริงก็นานแล้ว ไม่ได้มา แต่บอกว่ามาอีกแล้ว ...ท่านต้องการเงินสักเท่าไร เอาไปสักยี่สิบล้านพอไหม ไม่พอเอาไปอีก สามสิบล้าน... แจกเงิน

หมอบั่นไปก็แจกเงิน บุรุษพยาบาลขึ้นไปก็แจกเงิน ใครขึ้นไปก็แจกเงินทั้งนั้นแหละ

ไปพบผู้อำนวยการ..ไปถึงแล้วว่าคนไข้ที่เอามาฝากไว้เดี๋ยวนี้เขารวยใหญ่ เวลานี้เขามีความสุขที่สุด เพราะว่าเขาไม่จนแล้ว เขารวย มีเงินแจกคนนั้นคนนี้ ไม่ได้แจกบาทสองบาทนะ แจกทีสิบล้านยี่สิบล้าน แจกไม่หมดไม่สิ้น เขาอยู่ในโลกแห่งความรวย ทั้งๆ ที่ไม่มีอะไร แต่เขารวย หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ดูใครไม่ว่าใคร เพราะเขาเป็นเศรษฐีแล้วเวลานี้ แจกคนไข้ แต่ว่าคนไข้ด้วยกัน พอแจก...“บ้า...กูไม่ยุ่งกับมันแล้ว”

เออ..คนไข้โรคจิตนี่ดีนะ ไม่มีทะเลาะกันเลย คนที่ไม่เป็นโรคจิตนี่ทะเลาะกันบ่อย สามิภรรยาบางที่ขึ้นเสียงเถียงกันดัง แต่ว่าพวกนั้นไม่มี ต่างคนต่างหันหลังให้กัน แล้วต่างคนต่างว่ากันว่า“ไอ้มันบ้า อย่าไปยุ่งกับมัน” ก็เลยไม่มีใครยุ่งกับใคร

เพราะฉะนั้นบุรุษพยาบาลหรือพวกหมอที่เขาไม่ตกใจหรือกับคนไข้ประเภทนี้ ไม่ดูไม่ว่าอะไร แล้วไม่ต้องใส่โซ่ใส่ตรวน อยู่บ้านซีล้ามาก เวลาเป็นโรคจิตนี้อยู่บ้านต้องล่ามโซ่ แต่ว่าพอพาไปโรงพยาบาลแล้วเขาปล่อยหมด ไม่มีอะไรเป็นเครื่องจองจำ ให้อยู่ตามอิสระ ในห้องยาว ต่างคนต่างหันหน้าเข้าฝา ไม่มีใครมาต่อล้อต่อเถียงกับใคร เพราะต่างคนต่างว่า “ไอ้นั่นมันบ้า อย่าไปยุ่งกับมัน” เลยไม่ยุ่งกัน เรียบร้อย หลับนอนกันก็เรียบร้อย ใครอะอะเรื่องอะไรก็ไม่มีการเอาหูใส่ใจฟัง

ดูๆ แล้วก็เหมือนกับคนประพฤตินิยมอย่างหนึ่งเหมือนกัน แต่ว่าเราไม่รับรองว่าเป็นธรรม มันบ้า..แต่ว่าเขาอยู่ในโลกเขาอย่างนั้น อยู่สบาย..ไม่มีปัญหาอะไร

เดี๋ยวนี้ตายไปแล้ว คนที่เป็นเศรษฐีในโรงพยาบาล ตายไปแล้ว

ถ้าเราไปเยี่ยมจะเห็นว่ามีคนประเภทแปลกๆ บางคนบ้า
ความเป็นใหญ่ ใครไปหาแล้วก็ต้องแสดงท่าความเป็นใหญ่ มี
อำนาจ นั่นบ้าอำนาจ บ้าเงิน บ้าความรู้ บ้าอะไรหลายแบบ
โรคมันเยอะเกี่ยวกับจิตนี้ คนที่เป็นโรคจิตไปอยู่โรงพยาบาลโรค
จิตนี้ปลอดภัย แต่คนเป็นโรคจิตที่ไม่เข้าโรงพยาบาลนี้ซุกจะยุ่ง
ก็มีมากเหมือนกัน

เราเห็นใครๆ ที่ผิดปกตินี้ ก็เป็นโรคจิตด้วยกันทั้งนั้น บาง
ที่เป็นคนใหญ่มีความรู้ความสามารถก็เป็นโรคจิตได้เหมือนกัน
เขาเรียกว่าความผิดปกตินี้ไปเป็นครั้งๆ คราวๆ ทำอะไร
แปลกๆ แปลงๆ นั่นเป็นอาการของคนจิตผิดปกติทั้งนั้น เช่น
นโปเลียนมหาราชนี้ ที่รบใหญ่ได้ชัยชนะมากมาย จิตแพทย์เขา
วิเคราะห์แล้วว่านโปเลียนนี้จิตผิดปกติ เป็นโรคจิตชนิดหนึ่ง เรียก
ว่าบ้าระห่ำขึ้นมาทีบุกแหลกไปเลย รบใหญ่เลย ผิดปกติ

บางคนก็หนีไปในเรื่องนั้น หนีไปในเรื่องนี้ มันก็เป็นโรคจิตชนิดหนึ่ง แต่ว่าโรคจิตบางประเภทนี้หมอไม่กล้ารักษา เช่น ขนาดนโปเลียนนี่หมอไหนจะไปว่าได้ หรือจะไปบอกก็ได้ ฮิตเลอร์นี่ก็เป็นโรคจิตขนาดหนัก คิดแต่เรื่องจะบุกทำเดี่ยว บุกมันทุกด้านเลย บุกจนกระทั่งตัวตาย ตายไปด้วยความเศร้าหมองใจ เป็นโรคประสาท ตอนตายนี้เป็นโรคประสาท ปวดหัว มัวตา ใครเข้าหน้าเป็นตุ เป็นว่า ผลที่สุดก็ยิ่งตัวตาย...หมดเรื่องมันเป็นอย่างนั้น

คนที่ทำอะไรแผลงๆ นี้เรียกว่าความรุนแรงทางจิตใจมันมาก เกิดความรุนแรงขึ้นในใจ ในเรื่องราคะ ในเรื่องโทสะ ในเรื่องโมหะ ในเรื่องความพยาบาท ในเรื่องริษยา ฮิตเลอร์นี่แก็รุนแรงทางพยาบาท โกรธพวกพันธมิตรที่ตีเยอรมันพ่ายแพ้ โกรธทุกชาติ ต้องแก้แค้น ดำเนินงานวางแผนมาโดยลำดับ สร้าง

พวกสร้างหมู สร้างคณะขึ้นมาจนได้เป็นนายกรัฐมนตรี แล้ว
คนก็ให้เกียรติ เพราะคนเยอรมันนะเขามีจิตใจเป็นนักรบมาก
มานานแล้ว ชอบความยิ่งใหญ่ เมื่อเขามาทำให้เกิดความยิ่ง
ใหญ่ก็ชอบใจ แต่ว่าความยิ่งใหญ่ นั้นมันเลยเถิด คือเกินขอบเขต
ไป ถ้าเอาแต่เพียงพอดิฉันก็ไม่ใช่ไร บุกเอาดินแดนเยอรมัน
ที่คนอื่นครอบครองคืนแล้วก็หยุด ก็หมดเรื่อง แต่มันหยุดไม่ได้

คนเราถ้าทำอะไรแบบคนโรคจิตนี้มันหยุดไม่ได้ ไปเรื่อย
บุกเรื่อย จนหยุดไม่ได้ เสียผู้เสียคน

ในทางธรรมะจึงสอนว่าให้รู้จักพอดิ ในเรื่องอะไรต่างๆ
ความพอดินี้ทำให้สำเร็จประโยชน์ ถ้าเกินไปแล้วมันก็ไม่ได้ ไม่
ว่าเรื่องอะไร ใครทำอะไรเกินขอบเขต มันก็ยุ่ง ทำงานเกินไป
มันก็ไม่ได้ กินเกินไปก็ไม่ได้ สนุกเกินไปก็ไม่ได้ ต้องให้มีการ
จำกัดว่า “พอดิ” แต่มันก็ยากอีกนั่นแหละพอดินี้จะเอาขนาดไหน

ทุกคนจะต้องตั้งกฎเกณฑ์เอาเองว่า เทำนี้พอดีแล้ว รับประทานอาหารเพียงเท่านี้...หยุดรับประทาน ดืมเพียงเท่านี้...หยุดดืม ไปเที่ยวก็พอเท่านี้ ตีกอล์ฟ...เอาเพียงเท่านี้ก็พอแล้ว ไม่ต้องไปล้มนในสนาม ตีพอดิ แต่ว่าบางที่มันนึกไม่ทัน มันเพลิน เพลินไป รับประทานเพลินไป เล่นเพลินไป ทำงานเพลินไป จนลืมรับประทานอาหารก็มี

หมกมุ่นกับสิ่งต่างๆ จนลืมกินลืมนอน ลืมโกนหนวด โกนเครา ลืมตัดผม ลืมว่าวันนี้เป็นวันแต่งงาน เหมือนกับเอติสันเขาแต่งงานนะ พอแต่งงานออกจากโบสถ์เจ้าบ่าวหายไป แล้ว ความจริงเขาจะไปชุมนุมสมุสโมสรกัน ในลานโบสถ์ เลี้ยงอะไรกันนะ ออกจากโบสถ์เจ้าบ่าวหายไปแล้ว เพื่อนก็เที่ยวตามหาตามๆ ไป โน่นแน่ะไปอยู่ในห้องทดลอง ถอดเสื้อนอกออกแล้วก็วุ่นอยู่กับเครื่องทดลอง เขาถามว่าเอา..ทำไมมา

..มันคิดเรื่องนี้ขึ้นมาได้ขณะอยู่ในโบสถ์ เลยต้องรีบมา.. คือว่าจิตใจแกไม่ได้คิดถึงเรื่องแต่งงาน แกไม่ได้คิดว่าเจ้าสาวของแกสวยอะไอย่างนั้น แต่แกนึกแต่เรื่องว่าไอ้ฉันผสมไอ้ฉัน ไอ้ฉันผสมไอ้ฉันแล้วมันจะเกิดเป็นอะไรขึ้นมา แกนึกแต่เรื่องการทดสอบทางวิทยาศาสตร์ พอนึกขึ้นมาได้ ออกจากประตูโบสถ์ก็ไปเลยรีบไป ไปห้องทดลอง นี่เขาเรียกว่าจิตมันพุ่งที่สุดในเรื่องเดียว

แต่ว่าคนอย่างนี้ก็สร้างอะไรเป็นประโยชน์แก่โลกไม่ใช่น้อย หลอดไฟที่สว่างนี้ของแก อะไรต่ออะไรอีกเยอะแยะที่แกคิดประดิษฐ์ขึ้นมา ทำให้โลกได้รับแสงสว่างทางวัตถุ วันตายของเอ็ดิสันนี่ อเมริกาเขาปิดไฟ ปิดมิด ๑ นาที ปิดทั้งประเทศเลยมิดหมดเลย เพื่อไว้อาลัยแก่นักคิดคนนี้

แล้วก็นักวิทยาศาสตร์อะไรคนหนึ่งอยู่ในอ่างน้ำ นอนอยู่ในอ่าง พอคิดได้ขึ้นมา ไม่นุ่งผ้า รีบไปหาพระราชอาเลย ไป

เฝ้าพระราชาทันที ที่ไม่ได้หุงผ้า เดินโง่งง วิ่งเลยนะไปเฝ้าพระราชาราช พวกนั้นถาม ..ฉันคิดได้แล้ว.. ไปบอกพระราชาวาคิดได้แล้ว สឹมหมด **ใจมันจตจ่ออยู่ในเรื่องเดียวจนสឹมหมดเลย** เวลานั้นตัวมันก็หายไปเหมือนกัน เรียกว่าความยึดถือในตัวหายไป แต่ว่าไปยึดอยู่ในวิชาการ ยึดอยู่ในเรื่องงานที่ตัวกระทำ ยึดแรงจนกระทั่งว่าสឹมตัวไปชั่วขณะหนึ่ง ลุกขึ้นจากอ่างน้ำ ไม้หุงผ้า วิ่งไปหาพระราชาราชได้ อย่างนี้เขาเรียกว่ามันเหลือเกิน **จิตมันพุ่งแรงเกินไป** จนไม่นึกถึงวัฒนธรรม ไม่นึกถึงอะไร ไม่นึกว่านี่กุแแต่งตัวอย่างไรจะไปเฝ้าพระราชาราช นึกไม่ออก เพราะใจมันพุ่งไปแรง อย่างนี้ละที่ในทางพระเรียกว่า **“สุดโต่ง”**

พระพุทธรเจ้าเวลาเทศน์ปฐมเทศนานี้ พอเริ่มเทศน์ก็พูดเรื่องสุดโต่ง ๒ เรื่องนี้ก่อนว่า **กามสุขัลลิกานุโยค** คือความหมกมุ่นในทางกาม ในความสุขทางเนื้อหนัง และ

อัตตกิลมถานุโยค หมกมุ่นในการทรมานตนให้ลำบาก ไม่มีผลอะไร เรียกว่าเป็นทางสายสุด เอียงซ้ายเกินไป เอียงขวาเกินไป ไม่สมดุลย์ พระองค์บอกว่าไม่สำเร็จประโยชน์

ที่ได้พูดเช่นนั้น ก็เพราะว่าพระองค์ก็เคยไปทำแล้ว ความสุขแบบกามสุขัลลิกานุโยคนั้น พระองค์มีแล้ว เมื่ออยู่ในวังนี้สบายในทางวัตถุ อาหารเสื้อผ้าที่อยู่อาศัย บริวารเต็มไปหมด มีแต่คนคอยรับใช้ เอ่ยปากอะไรไม่ได้ มีคนจะมาช่วยตลอดเวลา เรื่องวัตถุนี้สมบูรณ์ แต่พระองค์ออกบวชเพื่อแสวงหาความสุขที่ยิ่งกว่านั้น ก็ต้องไปทดสอบตามสำนักต่างๆ ที่เขาทำกันอยู่ ว่ามันจะได้ผลอย่างไร ทดสอบอย่างชนิดที่เรียกว่าตั้งเครียดเลย เอาจริงเอาจังจนอาจารย์ยกย่องว่าเธอนี้เก่งกว่าฉันเสียแล้ว มีความรู้มีความสามารถเก่งกว่าฉันเสียอีก อยู่นี้แหละ ช่วยกันสอนศิษย์ต่อไป แต่พระองค์เห็นว่าไม่ได้เรื่อง มันเพียงแต่ว่างลบ

ไว้เท่านั้นเอง ยังไม่ถึงที่สุดของปัญหา ยังไม่ถึงที่สุดของความดับทุกข์อย่างเด็ดขาด สิ่งทีพระองค์ต้องการนั้นมันไม่ใช่ตรงนี้ ไม่ใช่เพียงแต่มาเป็นครูอาจารย์สอนคนกลุ่มน้อยๆ และด้วยเพียงความรู้ขั้นนี้ ไม่ใช่ มันต้องลึกซึ้งกว่านี้ ต้องค้นต่อไป ก็เลยลาออกจากสำนักเหล่านั้นไปตั้งหน้าตั้งตาค้นคว้าด้วยพระองค์เอง อีกแนวหนึ่ง ไม่เอาแนวนั้นแล้ว ผลที่สุดก็สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า นำสิ่งที่ทรงค้นพบนั้นสอนชาวโลกต่อไป

สิ่งที่พระองค์ค้นพบนั้นเรียกว่าไม่ตั้งแล้วก็ไม่หย่อน พัวพันในกามนี้หย่อนไป บำเพ็ญเพียรทรมาณกายนี้ตั้งเกินไป เพราะคนอินเดียนี่เชื่อมั่นในทางอย่างนี้มันตั้ง ทรมาณตนไม่กินข้าว ไม่ดื่มน้ำ เวลาหน้าหนาวลงไปแช่น้ำ หน้าร้อนติดไฟเข้ารอบตัว นั่งอยู่กลางมันเลย ทำอะไรแผลงๆ แปลกๆ นอนบนหนาม เอาหนามมาปูเข้านอน ไปนอนบนกรวดบนทราย

ทำให้ลำบากที่สุด ให้ทรمانที่สุดแล้วก็ได้อะไร แต่ว่าคนบางประเภทก็ชอบเหมือนกัน เห็นใครทำอะไรแปลกๆ แล้วชอบเหมือนเวลาเขาแห่พระ เมืองภูเก็ตแห่พระ แล้วก็มีการลุยไฟ มีการแทงเข็ม กรีดเลือดกรีดเนื้อ ตัดลิ้น แปลกๆ...คนชอบไปกันใหญ่ บัณฑิตานี้ก็มี เจ้าแม่โกเหนียว เขาเรียก ต้องมีอะไรแปลกๆ ที่สี่ลมนี่ก็มีวัดแขก วัดเจ้าแม่อุมาเทวี เทพเจ้าผู้หญิง วันไหนเขาสนุกขึ้นมาละก็กรีดเลือดกรีดเนื้อ กรีดลิ้นกัน อะไรกัน สนุกสนาน คนชอบ บอกว่าศักดิ์สิทธิ์..ขลัง อย่างนี้

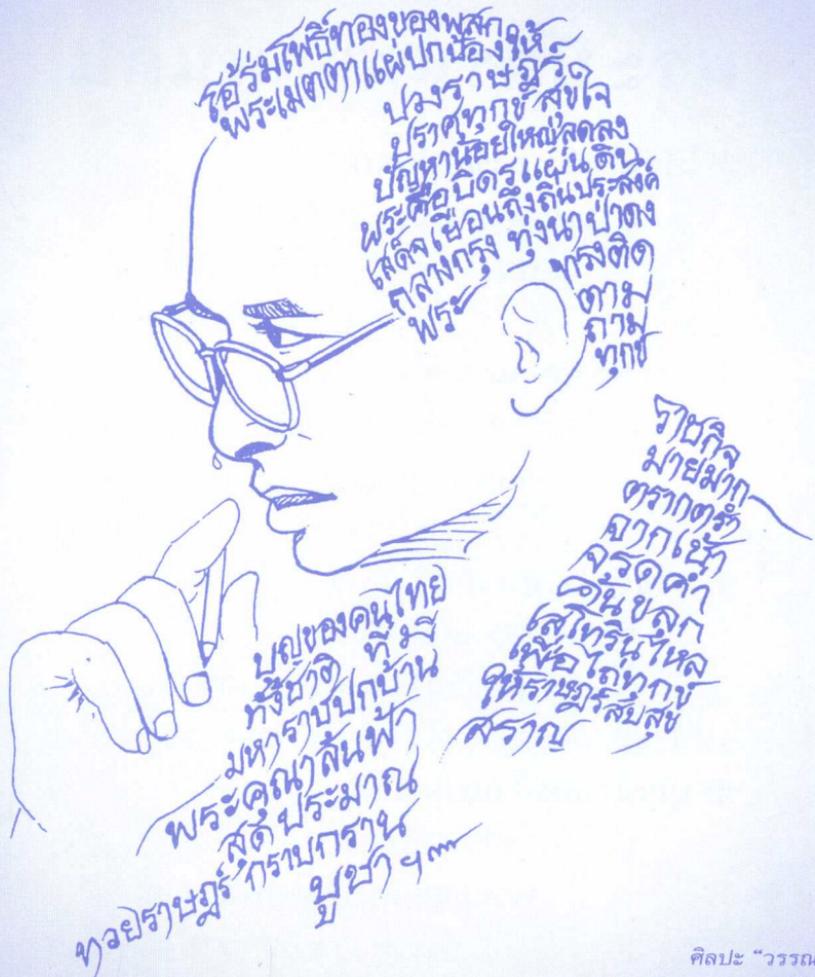
สิ่งเหล่านี้พระพุทธเจ้าท่านไม่สรรเสริญ ไม่ได้สนใจว่าเป็นความถูกต้องอะไร เพราะไม่ได้เป็นไปเพื่อความพ้นทุกข์ ไม่ได้เป็นไปเพื่อความหน่ายคลายกำหนด เพื่อนิพพิทา

นิพพิทาคือว่าจิตมันเหนื่อยหน่ายด้วยปัญญา แล้วก็นิพพานคือความพ้นทุกข์ สิ่งเหล่านั้นไม่ได้เป็นไปเพื่ออย่างนั้น

บางทีก็มีคนมาขอให้ทำอะไรแปลกๆ พระพุทธเจ้าท่านไม่แสดง แม้ทำได้ท่านก็ไม่แสดง ท่านบอกเขาว่า นั่นไม่ใช่ทางที่เป็นไปเพื่อความดับทุกข์ ตถาคตไม่แสดงสิ่งที่ไม่เป็นไปเพื่อความดับทุกข์ จะแสดงเฉพาะเรื่องที่จะช่วยให้พ้นทุกข์ แล้วพระองค์ก็ย้ำว่า เราสอนเรื่องเดียวที่สำคัญคือเรื่องความดับทุกข์

สมัยนี้ถ้าพระพุทธเจ้าอยู่ พระองค์คงต้องปฏิเสธวันยังค่ำในเรื่องที่คนชอบถามอะไรแปลกๆ ชอบกันจริง เวลาไปเทศน์ที่ไหน ถ้าบอก เอ้า..ถามปัญหาอะไรก็ได้ เขียนขึ้นมา ปัญหาที่ถามมากที่สุดก็คือ ตายแล้วไปไหน นรกมีจริงหรือไม่ สวรรค์มีจริงหรือไม่ เทวดามีจริงหรือไม่ อะไรอย่างนี้ เป็นปัญหาที่ไม่ได้ประโยชน์แก่การพ้นทุกข์ ถ้าพระพุทธเจ้าอยู่ ท่านจะไม่ไปแตะต้องปัญหานี้ คือไม่ตอบปัญหาเหล่านี้ แต่จะเลี่ยงตอบปัญหาอื่นเพื่อให้เป็นทางลัดไปสู่ความดับทุกข์อย่างแท้จริง

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิส
สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16

บอกรักคนไทย
จงรักภักดี
ประเทศไทย
สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิส
สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16

ทรงติดตาม
ตาม
ตาม

จงรักภักดี
มาเยี่ยม
ตราตรึง
จากเข้า
จงรักภักดี
เพื่อไทย
ให้รัก
สรวาน

บอกรักคนไทย
จงรักภักดี
ประเทศไทย
สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิส
สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16
จงรักภักดี
สรวาน

ศิลปะ "ววรรณรูป"
สร้างสรรคโดย ทยาลู

พระบิดรแห่งแผ่นดิน

* ไอร่มโพธิ์ทองของพสก

พระเมตตาแผ่ปกป้องให้

ปวงราษฎร์ปราศทุกข์สุขใจ

ปัญหาน้อยใหญ่ลดลง

* พระคือบิดรแผ่นดิน

เสด็จเยือนถึงถิ่นประสงค์

กลางกรุง ท่งนา ป่าดง

พระทรงติดตามถามทุกข์

* ราชกิจมายมากตรากตรำ

จากเข้าจรดคำคั้นขลุ่ย

เสโทรินไหลเพื่อไถ่ทุกข์

ให้ราษฎร์สบสุขสราญ

* บุญของคนไทยทั้งชาติ

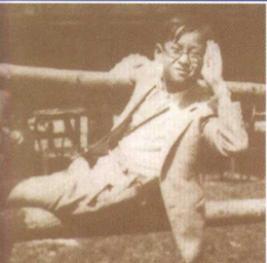
ที่มีมหาราชปกบ้าน

พระคุณาล้นฟ้าสุดประมาณ

ทวยราษฎร์กราบกรานบูชา

ธ ประทับ อยู่กลางใจ ไทยทั้งชาติ

ธ คือพ่อชาวไทยในทุกที่

พระเมตตาปราณีมีทุกเมื่อ

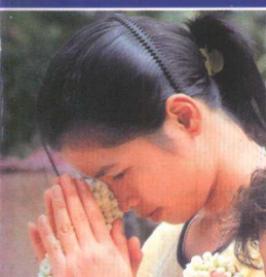
ธ ดับร้อนผ่อนทุกข์ให้สุขเจือ

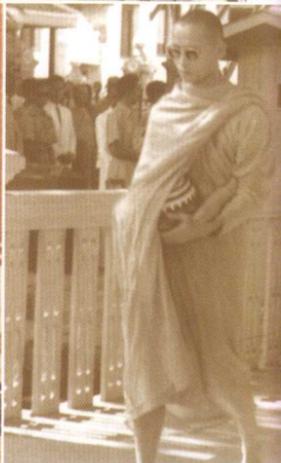
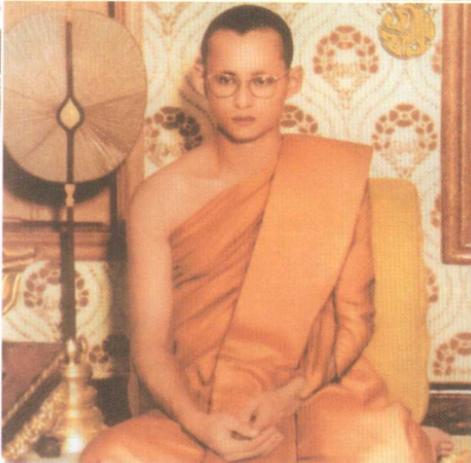
พระคุณเหลือจะเอื้อนพจน์รจน

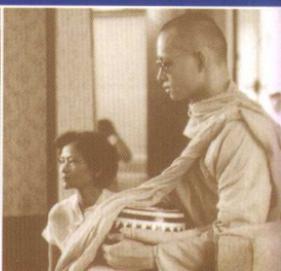

ธ ประทับอยู่กลางใจไทยทั้งชาติ ประชาชนน้อมนบจบเกล้า
ถวายพระพรเอกองค์มหาราช สติต่ออยู่คู่ฟ้าไทยไปนิรันดร์

“ภูมิพลโลกขุ” ๒๒ ตุลาคม-๕ พฤศจิกายน ๒๕๙๙

ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

* มีชีวิต มีให้ดี ต้องมีชาติ

ชาติวิลาส นั้นต้องมี ศรีศาสนา

สองนั้นจะดี ต้องมี ธรรมราชา

เป็นหัวหน้า และตัวอย่าง ทุกอย่างไป

* ประเทศชาติ เหมือนร่างกาย ให้คิดดู

ไม่มีกาย ใจจะอยู่ อย่างไรได้

ศาสนานั้น เหมือนใจ ฝ่ายนามกาย

ไม่มีใจ ก็เหมือนตาย ซากกายนอน

* มหากษัตริย์ เหมือนสติ และปัญญา

ที่ปัญญา กายและใจ ให้เป็นสมร

ร่วมกันไป คล้ายกับงาน สหกรณ์

ไม่มัวมรณ ไทยเจริญ เกินเปรียบเอย ฯ

ภาระแห่งเจ้าตนทลวง

* เจ้าตนทลวง ห่วงประชา เป็นภาระ

ตั้งจอมพระ ห่วงสัตว์ ในสงสาร

เจ้าตนทลวง ห่วงชาติ ราชการ

ตั้งสมภาร ห่วงวัด สมบัติกลาง

* เจ้าตนทลวง ยังห่วง ศาสนา

เพื่อไพร่ฟ้า พุทธธรรม พร้าสะสาง

เจ้าตนทลวง ห่วงสืบ พระวงศ์, วาง-

ทายาทอย่าง ก่อนมา ภาระเอย

* ทางพวกเรา เหล่าประชา เอาภาระ

เสียสละ ทุกอย่าง อย่างขันแข็ง

เพื่อสำเร็จ ตามหวัง ตั้งแจกแจง

ให้ชาติแกร่ง ศาสนาแกร่ง เป็นแรงเจริญ ฯ

ให้จำไว้ด้วยว่าพระพุทธรูปศาสนานั้นสอนให้เราเข้าใจชัดเจนในเรื่องทุกข์และการดับทุกข์ได้ ส่วนเรื่องอื่นนั้นมันเป็นเรื่องประกอบ ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ไม่ได้เป็นไปเพื่อความดับทุกข์อย่างแท้จริง แต่ว่าคนชอบสิ่งเหล่านั้น เพราะว่ามันตื่นเต้นดี ฟังแล้วมันตื่นเต้น ไอ้กลัวก็กลัว แต่ว่ามันสนุกดี

นางนาคพระโขนงนี่เด็กดูแล้วเสียว เพราะใส่มันเดินไปได้ เด็กดูแล้วก็เสียว กลัวผีขึ้นมา ไม่น่าจะเอามาออกโทรทัศน์ ไอ้เรื่องผีๆ ทั้งหลายเหล่านี้เพราะไม่ได้เป็นไปเพื่ออะไรเลย นอกจากสร้างภาพผีขึ้นในจิตใจเด็ก แล้วเด็กก็กลัวผีต่อไป ไม่รู้จักจบไม่รู้จักสิ้น กบว. น่าจะพิจารณา ไม่อนุญาตให้ฉายหนังประเภทนี้ทางโทรทัศน์ เพราะเป็นการเพาะนิสัยชั่วลาดในเรื่องไม่เป็นเรื่อง เช่นกลัวผี นี่ไม่เป็นเรื่อง กลัวเรื่อยไป ไม่มีปัญญา เมื่อใดก็ยังคงกลัวอยู่เมื่อนั้น แต่พอมีปัญญาารู้ได้ว่าของมันไม่มีจริง

มันของหลอก ถ้าสมมติว่ามีจริง ก็ไม่ได้มาทำร้ายเรา ไม่ได้มา
โขกบาลเรา หรือมาทำอะไรเรา ก็ดีเหมือนกันถ้ามีจริง ไหน
ลองมาปรากฏตัวสักหน่อยซิจะได้คุยกันบ้าง ก็ไม่มีเสียอีก

เคยไปนอนในป่าช้าที่เชิงตะกอนนะ อุ้งดีตรงนั้น เพราะ
มันสูงขึ้นสองข้าง บังลมดีด้วย ลมพัดมาด้านนี้ก็บังด้านนี้ก็บัง
เวลาจะนอนก็บอกว่า เออ..ตรงนี้ถ้ามีใครเป็นเจ้าของก็บอกได้
นะ ฉันจะนอนอนสักคืนหนึ่ง ถ้าไม่ชอบบอกชอบใจก็มาดั่งแข่ง
ดั่งชากันบ้างก็ได้ จะได้รู้จักกันไว้ จะได้คุยกันบ้าง นานๆ ได้
เจอกันสักทีจะได้คุยกันสนุกหน่อย กลับไม่มาเสียอีก นอนให้
มันดิ่งก็ไม่ดิ่ง เพราะไอ้ตัวจริงมันไม่มี แล้วจะมาได้อย่างไร มัน
เป็นภาพหลอนที่เราสร้างขึ้นมา แล้วก็หลอกตัวเอง

สมัยเด็กๆ นี่กลัวนกหนา กลัวจริงๆ เวลาขึ้นบันไดนี้ชั้น
สุดท้ายต้องกระโดดขึ้นทุกที ความคิดว่าผีมันจะมาดิ่งนองไว้

เลยต้องกระโดด มันทิดอยู่ในใจ เพราะว่าเมื่อเด็กๆ น้อยวัด..เขาเล่าแต่เรื่อง“ผี”กันทั้งนั้น ผีดุร้าย...จับเณรโยนขึ้นไปบนต้นไม้พรวัวเลย หักคอเณร หักคอเด็กวัด สาวไส้เด็กวัดเอาไปกินบนยอดไม้... เห็นภาพมันน่ากลัว นอนฝันร้ายทุกที พอนึกถึงเรื่องนี้ นอนตกใจทุกคืน เขาสร้างภาพขึ้นในใจ เป็นภาพลอกภาพหลอนให้เรากลัว เราก็หวาดกลัวกัน

พ่อแม่อย่าพูดเรื่องอย่างนี้ให้เด็กฟัง คือคำว่า“ผี”อย่าพูดให้เด็กฟัง ถ้าพูดต้องอธิบายให้เข้าใจว่า“ผี” คือความชั่ว ถ้าหนูดีนี่เรียกว่ามีผีอยู่ในตัว ชุกชนเหลวไหล ชี้แจงเรียนหนังสือ ใช้สตางค์เปลือง ไปเที่ยวไหนไม่บอกพ่อแม่ นี่แหละคือผี ให้เด็กรู้ว่า ความชั่วนี่คือ “ผี” ความดีนี่คือ“พระ”

ผีนะเราต้องกลัว คืออย่าทำ พระไม่ต้องกลัว ต้องประพฤติปฏิบัติตามคำสอนของพระ

ถ้าเราพูดเราสอนในรูปอย่างนั้น เด็กก็จะไม่กลัวผีที่เรา
เข้าใจกันทั่วๆ ไป แต่จะกลัวความชั่ว กลัวผีการพนัน กลัวผีน้ำ
เมา กลัวผีเที่ยวกลางคืน กลัวผีเพื่อนชั่ว กลัวผีขี้เกียจ กลัวผีโลภ
ผีโกรธ ผีหลง นี่กลัว ไม่อยากให้ผีเหล่านั้นมาอยู่ในใจของตัว
แล้วก็จะหลีกพ้นไปจากความชั่วได้

พาเด็กไปป่าช้าเสียบ้าง ให้เขาดูว่าที่เขาทำไว้นี้ เป็นที่
สำหรับเก็บซากศพ ไม่ใช่เป็นที่เก็บผี เพราะผีนั้นเอามาเก็บ
อย่างนี้ไม่ได้ ผีคือความคิดมันอยู่ในใจของเรา ไม่ได้มานอน
ในที่อย่างนี้ หรือว่าเอาไปดูซากศพที่เวลารดน้ำศพ เด็กไม่ได้
กลัวหรอก เด็กเห็นก็ไม่ได้กลัวอะไรหรอก

เคยเอาโครงกระดูกไปไว้ที่วัดอุโมงค์ เชียงใหม่ เด็กขนาด
อายุสัก ๔ ขวบนี้มันคลำเล่น ดึงๆ ตรงนั้นตรงนี้ ไม่ได้ตกใจ ไม่
ได้กลัวอะไรสักหน่อย คุณยายนี่ซิ ตัวการใหญ่ พอโผล่เข้าไป

เห็นหลานทำอย่างนั้น ว้าย..ตายแล้ว อย่าไปดึง อย่าไปดึง หลานก็ตกใจ อะไร..คุณยายตายแล้ว คุณยายบอกว่า อย่าไปยุ่งนะ.. ผี! เด็กวิ่งหนีเลย วิ่งหนีโครงกระดูกทันที นี่..คุณยายนี้ทำผิดมาก คือไปตกใจแทนเด็กไม่เข้าเรื่อง

ความจริงเด็กไม่ไต่กลัวอะไร เขาไปคลำ ไปดู แล้วเราอธิบายให้ฟังว่า นี่ละเหมือนกับขงของหนู นี่ฝ่าเท้า นี่ซี่โครง นี่เนื้อมันหุ้มไว้ นี่หนังมันหุ้มไว้ นี่เล็บไม่มี..หลุด เพราะไม่มีเนื้อเหลือแต่กระดูก อธิบายสรีระร่างกายให้เด็กฟัง เด็กก็จะรู้ว่า อ้อ..ร่างกายเราซี่ข้างในมีแก่นคือกระดูก แล้วมีเนื้อพอกไว้ แล้วมีเส้นเลือด มีอะไรหลายอย่างอยู่ในนี้ เด็กก็จะไม่กลัวสิ่งเหล่านั้น แต่จะมายืนดูสบายๆ ไม่ต้องกลัวอะไร ที่นี้ผู้ใหญ่รับมานานในเรื่องอย่างนี้ แล้วไม่เปลี่ยนความเชื่อ เอาความเชื่อที่ตัวรับไว้ผิดไปใส่สมองเด็กต่อไป เด็กก็เลยกลัวต่อสิ่งเหล่านั้น

สมมุติว่าในห้องๆ หนึ่งคนไปนอนแล้วเห็นผี ผีมาหลอกมาอะไรต่างๆ คนไม่รู้อย่าเล่าอะไรให้เขาฟัง แล้วเขาไปนอนคนนั้นจะนอนหลับสบายตลอดคืน แต่ถ้ารู้แล้วนอนไม่หลับเลยใจมันยึดถือว่าห้องนี้มีผี แล้วเดี๋ยวตัวเองนะสร้างภาพผีออกมาแล้วก็จะต้องตกใจ เวลานอนก็ฝัน เพราะว่าก่อนนอนมันคิดเรื่องผีมาก แล้วก็ฝันเรื่องผี ผีมานั่งบนท้องบ้าง มาดึงขาดึงแข้งบ้าง ฝันทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องจริง แล้วนอนไม่หลับคืนนั้น ต้องตามไฟไว้ให้สว่าง เพราะนึกว่าผีมาเวลามืด ผีไม่จริงมาเวลามืด ผีจริงต้องมาแจ่มๆ จะได้เห็นหน้ากัน แต่ว่ามันไม่ได้เป็นผีจริง เป็นผีหลอก มีคนเขียนหนังสือไว้ว่า **“ผีหลอก ช่างผี ตามที่มันไต่คนกัน หลอกกันเอง น่าเกรงนั้ก”** ผีหลอกไม่น่ากลัว ไม่ถึงกับเสียเงินเสียทองเสียทรัพย์สินอะไร แต่คนหลอกซึ่แย่ หลอกเอาจนล้้มไปตามๆ กัน ล้้มกันเสียหายกันใหญ่ เพราะหลอก

เมื่อเช้านี้ฟังข่าววิทยุ ๖ โมงเขาบอกว่า แต่งตัวใส่เครื่องแบบของ ธกส. ธนาคารเพื่อการเกษตรสหกรณ์ ที่กำแพงเพชร แล้วก็ไปเที่ยวบอกคนที่ยืมเงินธนาคาร บอกว่าธนาคารเขาจะให้รางวัลแก่คนที่ยืมเงินมานี้ จะมีการจับฉลาก ใครจะเป็นสมาชิกเพื่อจะจับฉลากก็ต้องเสียเงินคนละ ๕๐๐ เทียบกับเงินชาวบ้าน ชาวบ้านอยากได้รางวัล แล้วก็หายหัวไป ชาวบ้านก็มาถามที่ธนาคารว่าเมื่อไรจะแจกรางวัลละ ..รางวัลอะไร.. อ้าว..ก็เจ้าหน้าที่ไปบอกพวกผมนะ เอาเงินผมไปแล้วคนละเก้าร้อย..เก้าร้อย นี่ดีนะมันไม่เอาครบพัน เว้นไว้ให้ร้อย ไว้สำหรับเดินมาต่อว่าธนาคาร เอาเงินมาแล้ว..นี่ผมมาถาม อ้าว..ธนาคารไม่เคยใช้ ไม่เคยบอก ท่านทั้งหลายนี้ถูกหลอกแล้ว

ไอ้คนที่จะหลอกคนนี่มันเรียนรู้จิตวิทยา เอาความต้องการของคนนะมาหลอกคน คนอยากได้เงิน อยากได้รางวัล

อยากได้นั้นอยากได้นี้ ทีนี้มันก็หลอก เพราะว่าคนมันอยากได้ ถ้าเราไม่อยาก จะไม่ถูกหลอก ยืนกรานอยู่ว่าจะไม่เอา ใครจะให้อะไรก็ไม่เอา มีเท่านี้พอแล้ว คนนั้นจะไม่ถูกหลอกเลย

แต่ถ้าหากว่าพอเขาบอกแล้ว แหม..น้ำลายมันซึมออกมาเชียว อยากขึ้นมา ไอ้คนที่มาหลอกเราก็รู้กิริยา พวกนี้เก่งมาก เขาเชี่ยวชาญทางต้มมนุษย์ เขารู้ว่าเราพอใจ ตื่นเต้นแล้ว เต็มมันยุส่งพักเดียว เซ็นซื่อ... เอาไปเรียบริ้อย เก้าร้อย... พันหนึ่ง มากกว่านั้นก็ได้ มันต้องพูดให้เราพอใจให้เราอยากได้ แล้วก็เลยเอาไป หายไปเลย เป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้นใครจะมาบอกว่า จะมีอะไรให้ ต้องทำอย่างนั้นต้องทำอย่างนี้ ฟังแล้วเราต้องใช้ปัญญา บอกกับตัวเองว่า อย่าไปเอากับเขาเลย เท่านี้ก็พอใช้แล้ว พอใจเสียเท่านั้น มันก็ไม่มีอะไร ไม่มีใครมาหลอกมาต้มเราได้ ชีวิตก็ไม่มีปัญหา

การแก้ไขปัญหในชีวิตประจำวันนั้นเป็นเรื่องที่จะต้องทำด้วยปัญญา อย่าทำด้วยความไม่มีปัญญา เพราะถ้าทำโดยไม่มีปัญญาก็จะเพิ่มปัญหาให้แก่ชีวิตมากขึ้น ถ้าเราใช้ปัญญาเป็นเครื่องแก้ ปัญหาเหล่านั้นก็จะหมดไปสิ้นไปโดยลำดับ เพราะเรารู้ว่าสาเหตุของเรื่องมันอยู่ที่อะไร เราควรจะแก้ที่อะไร เราแก้ถูกปมถูกเงื่อนสิ่งนั้นมันก็หายไป แต่ถ้าเราแก้ไม่ถูกปมถูกเงื่อนเราก็ต้องมีความเป็นทุกข์อยู่เรื่อยไปไม่รู้จักจบจักสิ้น

เราทุกคนที่เกิดมาเป็นคนไทย อยู่ภายใต้บารมีธรรมของพระพุทธศาสนา ควรเอาหลักธรรมของพระพุทธเจ้ามาใช้ในชีวิตประจำวัน มาเป็นพรประจำจิตใจ เป็นพรประจำการงาน เป็นพรประจำบ้านเรือน พรประจำประเทศชาติอยู่ตลอดเวลาด้วยความมีเมตตาต่อกัน อย่าโกรธ อย่าเกลียดกัน อย่าสร้างปัญหาให้แก่กัน อย่าทำอะไรๆ ให้ใครๆ ต้องเดือดร้อน

ให้เราคอยเตือนใจอยู่เสมอว่า การทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน เป็นบาปเป็นโทษ ตัวเราเองจะได้รับบาปรับโทษนั้น เราควร จะคิด จะพูด จะทำแต่เรื่องที่ทำให้คนอื่นสบายใจ อย่าคิด พูด ทำอะไรที่ทำให้คนอื่นเดือดเนื้อร้อนใจ

เปลอๆ มารมณ์เข้ามารบกวนจิตใจ ให้เราคิดผิด พูด ผิด ทำผิดไปบ้าง ก็ให้มีสติรู้ทัน มีปัญญารู้เท่าต่อสิ่งนั้น ว่าสิ่ง นั้นมันแรงขึ้นมา คล้ายคนขับรถไม่เคารพกฎจราจร แชนในที่ ไม่ควรแชน ก็เลศคือความชั่ว มันแชนความดีขึ้นมา เราก็อย่า ให้มันแชนต่อไป รีบสกัดมันทันที ด้วยสติด้วยปัญญา รู้ทันแล้ว ก็รู้เท่า สิ่งนั้นก็หยุดแชนทันที เพราะใจเรานั้นมันคิดได้ที่ละ อย่างในช่วงเวลาหนึ่งๆ

ขณะที่เราเปลอ ความชั่วก็เกิดขึ้น พอเรามีสติรู้ทัน ความช่วนั้นหยุดทันที ใช้ปัญญาพิจารณาว่ามันไม่ดีไม่งาม

อย่างไร ความชั่วนั้นก็หายไป ไม่มารบกวนเราต่อไป ปรามมัน บ่อยๆ มันก็ชินจนเป็นนิสัย แล้วเราก็เกลียดใครไม่เป็น โกรธใครไม่เป็น คิดทำร้ายใครไม่เป็น เรามีแต่ความรัก ความเมตตา

ผู้ได้อยู่ด้วยความรัก ผู้นั้นอยู่กับพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ผู้ได้อยู่ด้วยความเกลียด ผู้นั้นอยู่กับผีกับมาร

อยู่กับพระมีความสุขความเจริญ อยู่กับผีมีความทุกข์ ความเดือดร้อนทั้งกายทั้งใจ สูญเสียทรัพย์สมบัติ เกียรติยศ ชื่อเสียงด้วยประการต่างๆ

เพราะฉะนั้น จะขึ้นปีใหม่ สิ่งใดที่เป็นผี เราตัดทิ้งไป เป็นของเก่าเป็นของเนาของบูด เราไม่เอาไปไว้ในปีใหม่ ทิ้งไปกับปีเก่าเลย ผีตีมน้ำเมา เทียวกลางคืน เทียวดูการเล่น เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร เกียจคร้านทำงาน ผีทั้งหลาย ทั้งปวงกวาดทิ้งไปเสีย อย่าให้มันเกาะจับอยู่กับเราต่อไป

ถือหลักที่เจ้าคุณพุทธทาสพูดถึงเรื่อง“อตัมมยตา” หมายความว่าจะไม่ไปเป็นอย่างนั้นอีกต่อไป จะไม่ทำสิ่งนั้นต่อไป อะไรที่ไม่ดีไม่ถูกไม่ชอบ เราก็พูดกับตัวเองว่า...ฉันไม่เอาแล้ว ฉันไม่ทำแล้ว ฉันเลิกแล้วจากสิ่งนั้น เพราะมันนำความทุกข์มาให้แก่ฉัน แก่ครอบครัว แก่ประเทศชาติบ้านเมืองของฉัน ฉันไม่ได้เกิดมาเพื่อทำลาย แต่เกิดมาเพื่อสร้างสรรค์ ฉันไม่ได้เกิดมาเพื่อล้าหลังใคร แต่เกิดมาเพื่อความก้าวหน้า...

เราเป็นพุทธบริษัท ต้องเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้มีความเบิกบาน แจ่มใส ในธรรมะของพระผู้มีพระภาคเจ้า ชีวิตก็จะเรียบร้อย เป็นไปด้วยดี ไม่มีปัญหา ไม่มี ความทุกข์ ความชุ่นข้องหมองใจ

ชีวิตที่จะอยู่มีความสุขอย่างแท้จริงนั้น ต้องอยู่ด้วยปัญญา อยู่ด้วยความรู้ว่าอะไรเป็นอะไรถูกต้องตามสภาพที่เป็นจริง แล้วทำหน้าที่ด้วยความรัก ขยัน เอาใจใส่ ใช้สติปัญญา

ความรู้ความสามารถเพื่อทำงานให้เจริญ ให้ก้าวหน้า ด้วย
อุดมการณ์ “งานคือชีวิต ชีวิตคืองาน บันดาลสุข ทำงานให้
สนุก เป็นสุขขณะทำงาน” อย่าถืออุดมการณ์ว่า “งานคือเงิน
เงินคืองาน บันดาลสุข” อย่าทำงานเพื่อเงิน เพื่อเห็นแก่ตัว
เห็นแก่ได้ ให้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม

เราทั้งหลายจงเดินตามรอยเท้าพระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัว ที่ทรงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความเสียสละ ด้วยความ
เหน็ดเหนื่อย จนพระเสโทไหลมาที่ปลายพระนาสิก ช่างภาพ
เขาถ่ายรูปไว้ ชี้ให้เห็นว่าในหลวงพระองค์ทรงงานหนัก

พระเจ้าแผ่นดินของเราทั้งหลายนั้น เป็นยอดปุษนีย์
บุคคลของประชาชนชาวไทย ชาวโลกทั้งหลายเขารู้จักพระองค์
ว่าเป็นพระราชาผู้ทรงศีล ทรงธรรม เป็นพระราชาผู้เสียสละ
เป็นพระราชาผู้เข้าถึงประชาชนอย่างแท้จริง

ในที่สุคนี ขอตั้งจิตอธิษฐานอวยพรให้ประชาชนชาวไทย
ทั่วหน้า ทำหน้าที่ด้วยสติปัญญา ให้ชาติไทยเจริญรุ่งเรืองด้วย
ธรรมะ ด้วยความงามความดี ด้วยความสุขอันถาวร จงทั่วกัน
ทุกท่านทุกคนเทอญ

ต่อไปนี่ก็ขอเชิญนั่งสงบใจเป็นเวลา ๕ นาที

สำรวมจิตแผ่เมตตา ปรารถนาความสุขแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย

สัพเพ สัตตา,

สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์
เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น,

อะเวรา,

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด
อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย,

อัพยาปิชา,

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด
อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย,

อะนีฆา,

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด
อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย,

สุขี อัตตานัง,

จงมีความสุขกายสุขใจ

ปะริหะรันตุ.

รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด.

เรียนชีวิต

เรียนชีวิต

อย่าแสวง จากแหล่งนอก
อย่าเข้าไป ในคอก แห่งกาลศรไหน
อย่าบ่คิด ยุ่งยาก ให้พากใจ
อย่าพิจารณา จาระไน ใหลุงนัง

อย่ายึดมั่น

นั่นนี่ ที่เรียกกฎ

มันตรงตรง คดคด อย่างหมดหวัง
จงมองตรง ลงไปที่ ชีวิต
ดูแล้วหยั่ง ลงไป ในชีวิต

ให้รู้รส

หมดทุกด้าน ที่ผ่านมา

ให้ชิมชาบ วิญญาณ อย่างวิศิษฐ์
ประจักษ์ทุกข์ ทุกระดับ กระชั้นชิด
ปัญหาชีวิต จะเผยออก นอกตัวเอง

พุทธศาสนิกขุ

ภาพโดย ดร.สุชาติ วงษ์ทอง

สมัยที่ต้อง
“ตักน้ำใส่กะโหลก
ชะโงกดูเงา” นั้น
คนเขารู้จักหน้าตา
ของตัวเอง
ดีกว่า
สมัยมีกระจกเงา
ของเรา

วันเวลา
ที่ท่านสามารถ
ทำหน้าที่ได้ดีที่สุด
นั้นแหละคือ
วันฤกษ์ดียามดี
สำหรับท่าน
อย่าไปดูหมอง
ให้เสียเวลา

**ข้อคิด
เพื่อชีวิต
ไม่มีปัญหา
ยุทธศาสตร์ิกขุ**

กาพย์โดย กฤษ ฤกษ์ชัย

การศึกษา
มิใช่เป็น
การเรียนรู้ ท่องๆ
แต่เป็นการเห็น
อย่างถูกต้อง
และสมบูรณ์
ด้วยตนเอง

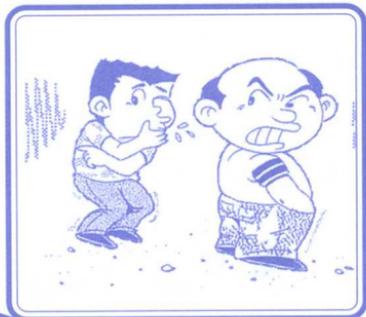

ความโง่งมง่าย
เป็นบ่อเกิด
แห่งโชคร้าย
มิใช่ดวงดาว
หรือเทพเจ้า
ผีสามที่ไหน
มาบันดาล

โชคร้าย
ไม่ได้มาจากเทวดา
ผีสง่าที่ไหน
แต่มาจาก
ความประมาท
ไม่รอบคอบ
ของบุคคลนั้นๆ เอง

ใบไม้
สะบัดพลั่วได้
เพราะลมพัด
ลั่นคน
สะบัดพลั่วได้
เพราะ
ประโยชน์พัด

ข้อคิด เพื่อชีวิต ไม่มีปัญหา

พุทธศาสนิกชน

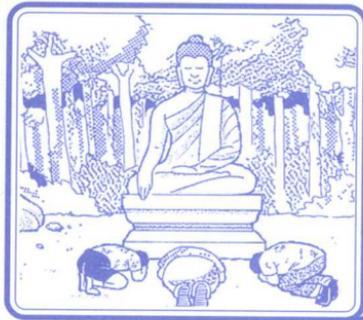
ภทพโยย กคช จลภคคคย

หุเบา
ใจเบา
ปัญญาเบา
เป็นสมบัติ
ของ
“คนเขลา”
โดยเสมอกัน

ความสุขสำราญ
ที่ไม่มีธรรมะ
เป็นรากฐาน
ก็คือ
ความทุกข์ทรมาน
ที่กำลัง
รอเวลาอยู่

พ่อนั้นแหละ
คือไพร
แม่นั้นแหละ
คือศัตรู
ถ้าเลี้ยงดูลูก
ไม่ถูกทาง

โลกบูชา
คนเก่ง
ทางสันติภาพ
ไม่มีใคร
ไหว้กราบ
ผู้เก่ง
ทางสงคราม

ข้อคิด เพื่อชีวิต ไม่มีปัญหา พุทธศาสนิกฯ

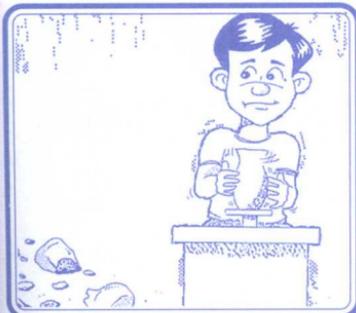
ภาพโดย กฤษ จุลละสัย

อย่า
เป็นทุกข์
ให้โง่
ทุกคน
ไม่ได้เกิดมา
เพื่อ
เป็นทุกข์

ผู้กินอยู่เกินพอดี
จงเตรียมตัวไว้ให้เต็มที่
เพื่อพบกับ
ความไม่มีอะไรจะกิน
ผู้กินอยู่แต่พอดี
มีโอกาที่จะเกิด
ความอารี
แก่ผู้ที่ไม่มีอะไรจะกิน

เมื่อมือทั้งสองข้าง
ยังใช้งานได้อยู่
แล้วก็ยังไม่มีอะไร
จะกินอีก
นั่นคือภาวะ
“คนสิ้นคิด”

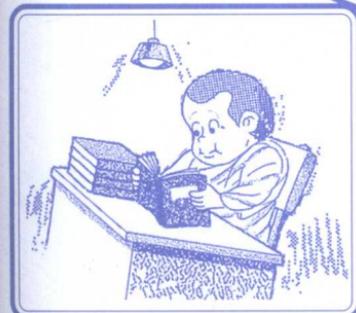
พรุ่งนี้
มีไว้สำหรับแก้ไข
ข้อผิดพลาด
ของวันนี้
มีใช้ส่งเสริม
ความผิดพลาด
ให้สมบูรณ์เต็มที่

ข้อคิด เพื่อชีวิต ไม่มีปัญหา

ยุทธศาสตร์กฤษฎิ์

ภาพโดย กฤษ จุลนทศิย

ล้มเอง ลุกเอง
ล้มตรงไหน
ลุกตรงนั้น
นั่นแหละ
“คนเข้มแข็ง”

ควรทุ่มเทสติปัญญา
มานะพยายาม
ให้ถึงที่สุด
ในเมื่อได้ดำรงตน
อยู่บนแนวทาง
ที่ถูกต้องแล้ว

ใครอยากอายุยืน เชิญทางนี้

จะให้อายุยืน ต้องหัวเราะ
แต่ต้องหัวเราะข้างใน (ซึ่งไม่มีเสียง)
หัวเราะข้างนอก อายุสั้น (ซึ่งดังอาๆ)
นั่นหัวเราะ
เมื่อทิสลมมันได้ตามต้องการ
หัวเราะ:เมื่อทำไร
ก็ต้องร้องไห้เมื่อขาดทุน

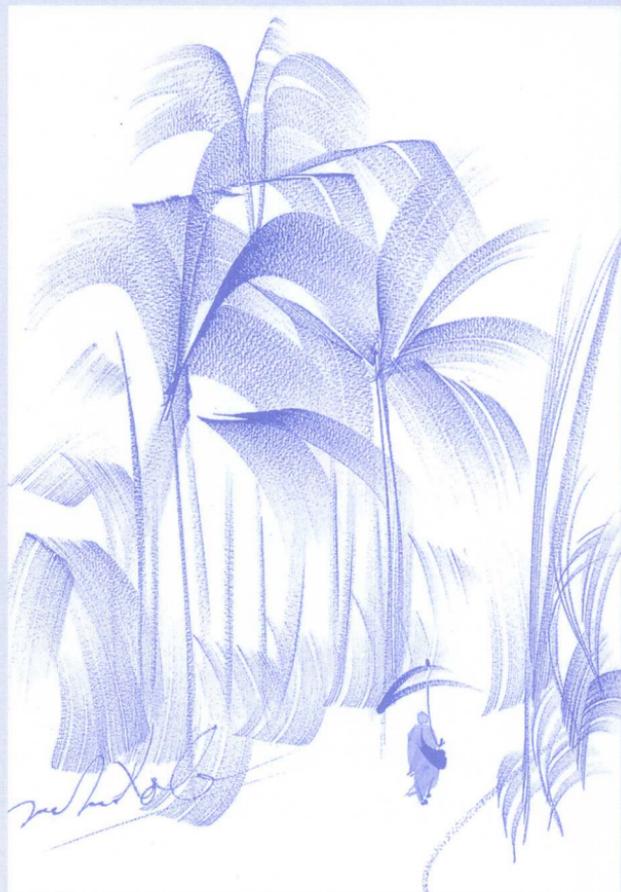
หัวเราะข้างใน : ไม่มีทำไร ไม่มีขาดทุน
รู้ว่า ทำไรทำให้ร้อง ขาดทุนทำให้หดลด,
ทำไรเกิดจากหดลด
ที่ขาดทุนได้ทำให้เกิดขึ้น
ไม่ทำไร-ไม่ขาดทุน
นั่นแหละทำให้อายุยืน ๕

สุขทุกข์ ก็เหมือนกัน,
มันเป็นแบบ
ของสิ่งที่ทำให้อายุสั้น-อายุยืน
ต้องเกี่ยวโยงกัน ให้ถูกวิธี,
(เจ็บไข้ หรือสบายดี
ก็นิยดีด้วยกัน)

สติเท่านั้น ช่วยได้
อย่าหัวเราะ
ซึ่งคู่กับร้องไห้,
อายุจะยืน แล้วจะรวย
ด้วยอริยทรัพย์
ยั้งๆ ขึ้นไป,
จนไม่มีความตาย

พุทธศาสนิกชน

ภาพโดย ดร.สุชาติ วงษ์ทอง

สัพพทานิ อมมทานิ ชินาติ
สัพพพวเล อมมพวเล ชินาติ
สัพพพวตี อมมพวตี ชินาติ
ตถมฺหุขุโย สัพพหุขุभि ชินาติ

บุพพทนิกาเย อรรคมพ

อรรคมทาน ชินะทาน ทังปองแล
วเลอรรคมะ ชินะแนะ ชิงฺวเลสฺสหาย
คฺฉามรักอรรคม ล้ารัก ที่มากมาเย
ตังมหาอาย ชินะทุภัน ทุคฺฉายางเคเย

พุทฺธทาสกิกขุ

ปีก่ากอบโทษไว้ เพียงไร
ปีกเปลี่ยนแรงเปลี่ยนใจ จากร้าย
ปีก่าโทษเก่าไฉน จักกลับ มีเฮย
ปีกใหม่ใจใหม่ย้าย ยักให้ตนเจริญ

พระราชนิพนธ์ใน รัชกาลที่ ๕

ธรรมพรปีใหม่

อันชีวิต

ผลิตขึ้นมา จากพระธรรม

ด้วยพระธรรม

โดยพระธรรม นำวิถี

สุทธิ ปัญญา

เมตตา และขันตี

ปีใหม่นี้ มากกว่าเก่า

พวกเราเอ๋ย ฯ

พุทธทาสภิกขุ

